

Zuchtend leunde Renske met haar rug tegen de gesloten deur. Ze probeerde tot tien te tellen voor ze zou gaan gillen. Ze trilde van woede. Emily, haar leidinggevende had haar om tien voor vijf nog een opdracht gegeven die per se vandaag nog af moest. Eigenlijk werkte Renske tot vijf uur, maar het kwam steeds vaker voor dat ze over moest werken. Er waren een aantal mensen waar Emily dat aan kon vragen, maar dat deed ze nooit. Altijd was Renske de klos. In het begin had ze daar niet al te moeilijk over willen doen omdat ze een tijdelijk contract had en hoopte op een vast contract. Maar steeds vaker voelde ze zich het zwarte schaap van haar team. Ze merkte steeds vaker verschillen in de omgang door Emily, alsof die het op haar gemunt had. Renske had geen idee waarom. Eigenlijk was ze iemand die met iedereen goed op kon schieten. En als ze iemand iets minder graag mocht, bezat ze de kwaliteiten dit niet te laten merken maar altijd aardig te blijven. Ze begreep daarom ook niet waar het gedrag van Emily vandaan kwam. Ze was vanaf de eerste werkdag van Renske vijandig tegen haar geweest. Ze had een aantal keer op het punt gestaan om te vragen wat de reden was, maar besloot toch om het dan niet te doen om de zaken niet erger te maken.

Renske werkte op een beleggingskantoor als assistente van een aantal beleggingsadviseurs. Haar taken bestonden voornamelijk uit het maken van afspraken, het voorbereiden van gesprekken, het opmaken van contracten en telefoontjes afhandelen. Na de middelbare school had ze een administratieve opleiding op mbo-niveau gevolgd. Na haar diplomering was ze bij het bedrijf waar ze stage had gelopen in vaste dienst gegaan en had ze daar

tot een half jaar geleden met veel plezier gewerkt. Als het aan haar had gelegen was ze daar tot aan haar pensioen blijven werken. Helaas besliste het lot anders. Andries, de eigenaar, besloot zijn zaak te verkopen en van zijn pensioen te gaan genieten. De overname zorgde voor ontslagen en zij was daar een van. Het was moeilijk om een geschikte baan te vinden die hetzelfde salaris bood, maar hier dacht ze dat gevonden te hebben. Vol goede moed was ze aan haar nieuwe baan begonnen. En nu, een paar maanden later, zakte de moed haar al in de schoenen als 's ochtends haar wekker afliep. Weer een vervelende dag voor de boeg. Renske hield op. Indeed alle vacatures nauwlettend in de gaten, maar wat zij kon was op dit moment dun bezaaid. Tot er iets geschikts op haar pad kwam, zou ze het hier vol moeten houden. Ze was als achtendertigjarige alleenstaande zelf verantwoordelijk voor haar hypotheek en leven dus thuis zitten zonder baan was geen optie. Maar dit volhouden werd ook steeds moeilijker. Misschien moest ze toch eens met de hoogste baas gaan praten, dacht ze. Dan zou dit misschien stoppen. Het leken pesterijen op het hoogste niveau, maar Renske kende dat niet. Bij volwassenen had ze zoiets nooit verwacht. Ze had zich verdiept in pesterijen op het werk en had tot haar verbazing ontdekt dat het veel vaker voorkwam dan ze ooit had kunnen denken. Er gebeurde soms de vreselijkste dingen. Zo erg was het bij haar nog niet, maar het beïnvloedde wel haar leven, dat was al erg genoeg, vond ze. Eén keer had ze geprobeerd het er met Laura over te hebben. Een collega waarvan ze dacht dat ze die wel kon vertrouwen. Ze kwam aardig over op Renske. Achteraf gezien was het een domme zet. Nadat ze haar verteld had dat ze het idee had dat Emily het op haar gemunt had, was een uur later al duidelijk dat Laura hun gesprek doorgebiefd had aan Emily. Die kwam op hoge poten

naar het kantoor van Renske en vroeg haar mee te komen. In het kantoor van haar leidinggevende kreeg ze te horen dat ze niet gediend was van geroddel. Ze wilde geen gespannen feer op het werk. Met een waarschuwing stond Renske een paar minuten later weer op de gang. Vanaf die dag leken de pesterijen alleen maar erger te worden. Er werd vaak voor iedereen koffie gehaald, maar Renske vergaten ze zogenaamd. En het overwerken bestond vaak uit zaken die in haar ogen best de volgende dag geregeld konden worden. Maar Emily gaf aan dat het dringend was, om nieuwe klanten en contracten ging, dat het per se die dag nog af moest en dat zij degene was die dat dan maar moest doen. Een keer had ze aangegeven dat ze niet kon vanwege een verjaardag. Emily gaf haar te kennen dat ze daar geen boodschap aan had en dat ze verwachtte dat alles de volgende ochtend netjes op haar bureau zou liggen. Renske vroeg zich meerdere malen af wat ze verkeerd had gedaan. Maar hoe ze ook piekerde, ze kwam er niet achter. Ze durfde ook niemand meer in vertrouwen te nemen, bang voor nog meer gedoe.

En zo stond ze nu trillend van woede op haar kantoor. Voor de derde keer deze week had Emily haar extra werk gegeven. Ze hoorde haar en Laura lachen nadat ze wegliep waardoor ze zich vernederd voe